

Professor i litteraturvitenskap
Institutionen för kultur och estetik, Stockholms universitet

INNSTILLING FRA SAKKYNDIG KOMITÉ

Del 1. Beskrivelse av søkerne

Helena Bodin – f. 1964, universitetslektor i litteraturvitenskap, Institutionen för kultur och estetik, Stockholms universitet (50 %) og høgskolelektor i litteraturvitenskap ved Newman-institutet, Uppsala (50 %). Fil.dr. i litteraturvitenskap, Stockholms universitet, docent fra 2011. Avhandling: *Hjalmar Gullberg och bysantinismen – "som paradoxer i tid och rum"*. I tillegg to monografier; en antologi; ca. 20 vitenskapelige artikler, derav ti fagfelleverderte; ti anmeldelser. Tyngdepunkt på bysantinsk innflytelse på svensk litteratur. Medlem av internasjonale nettverk; leder (2013-2015) av Programrådet for Svenska Forskningsinstitutet i Istanbul. Studierektor for lærerutdanningen ved Institutionen för litteraturvetenskap och idéhistoria, Stockholms universitet. Veilednings- og undervisningserfaring fra svenske universiteter.

Wendy Creed – f. 1956, tutor Alexandria Teaching, Le Chefresne, Frankrike; PhD fra Greenwich University, London. Begrenset publikasjonsliste. Ingen dokumentasjon av avhandlingsarbeid. Ingen dokumentert prosjekterfaring. Noe undervisningserfaring fra universitetsnivå.

Anna Cullhed – f. 1966, biträdande professor i litteraturvitenskap, Linköpings universitet. Fil.dr. i litteraturvitenskap. Docent-kompetent. Avhandling: *The Language of Passion, The Order of Poetics and the Construction of a Lyric Genre 1746–1806*. I tillegg en monografi – om Bengt Lidner; ca. 24 vitenskapelige artikler og anmeldelser, derav 12 fagfelleverderte; redaktør av antologier og tidsskrift; ett kapittel i lærebok. Tyngdepunkt i europeisk 1700-tall. Medlem av forskergruppen SCAS (*The Swedish Collegium for Advanced Study*) og leder (2009-2012) av *Sällskapet för 1700-talsstudier*, tillitsverv i ISECS. Veilednings- og undervisningserfaring fra svenske universiteter.

Ganna Davydova-Bila – f. 1975, ingen nåværende stilling oppgitt, PhD og professorkompetanse fra Ukraina. Avhandling (på slavisk): *The Ukrainian literary Avant-Garde: the Searches and the Style Trends*. Alle vedlagte publikasjoner (avhandling pluss tre artikler) på slavisk. Omfattende administrativ, veilednings- og undervisningserfaring fra Ukraina.

Otto Fischer – f. 1968, professor i retorikk, Litteraturvetenskapliga institutionen, Uppsala universitet; 2014-2017 Dag Hammarskjöld professor ved Humboldt, Berlin. Fil.dr. i litteraturvitenskap fra Uppsala. Docent-kompetent. Avhandling: *Tecknets tragedi. Om symbol och allegori i Atterboms sagospel* Lycksalighetens ö. I tillegg en monografi – om retorikkens status i 1700-tallets svenske diskusjon; ca. 20 vitenskapelige artikler, derav 14 fagfelleverderte; redaktør og medredaktør i tidsskrifter og antologier; læremidler i retorikk. Har deltatt i større forskningsprosjekter. Veilednings- og undervisningserfaring i retorikk og litteraturvitenskap fra svenske universiteter, samt skandinavistikk ved Humboldt.

Carin Franzén – f. 1962, professor i språk och kultur, Linköpings universitet. Fil.dr. fra Stockholms universitet. Avhandling: *Att översätta känslan. En studie i Julia Kristevas psykoanalytiska poetik*. I tillegg to monografier – om høvisk kjærlighet samt Trozigs og Frostenssons poesi; to essaysamlinger – om litteratur og psykoanalyse og litterær erfaring; ca. 22 fagfelleverderte artikler; medredaktør i fire antologier, ett kapittel i lærebok. Tyngdepunkt på psykoanalyse, høvisk litteratur og moderne poesi. Redaktør av lærebok (*Grundbok i litteraturvetenskap*). Medlem i flere forskningsnettverk. Ulike lederoppdrag ved Linköpings universitet. Veilednings- og undervisningserfaring fra svenske universiteter.

Thomas Götselius – f. 1966, biträdande lektor, Institutionen för kultur och estetik, Stockholms universitet. Fil. doktor i litteraturvitenskap fra Stockholms universitet. Docent-kompetent. Avhandling: *Själens medium. Skrift och subjekt i Nordeuropa omkring 1500*. En vedlagt monografi om Emanuel Swedenborgs ‘drömbok’ og en i arbeid om litteratur som kulturteknikk; ca. 34 vitenskapelige artikler, derav fem fagfelleverderte, medredaktør i syv antologier, redaktør av bokserie. Har deltatt i forskningsprosjekter. Tyngdepunkt på eldre europeisk litteratur og diskurs- og medieanalytiske perspektiver. Leder fra 2015 forskerutdanningen ved Institutionen för Kultur och Estetik ved Stockholms universitet. Veilednings- og undervisningserfaring litteraturvitenskap og retorikk fra svenske universiteter.

Steven Hartman – f. 1965, professor i engelsk, Midt-Sverige universitet, Sundsvall. PhD i engelsk fra State University of New York. Avhandling: *Faces of Thoreau in American Literature* (ikke innsendt); ca. 20 vitenskapelige artikler; medredaktør på to antologier. Har omfattende prosjekterfaring, initiert prosjekter, innhentet finansiering og leder p.t. forskernettverket «Nordic Network for Interdisciplinary Environmental Studies» (NIES). Ti fremsendte artikler (hvorav fem som medforfatter) viser at tyngdepunkt i hans forskning ligger på amerikansk litteratur og økologiske perspektiver, bl.a. på islandsk litteratur. Veilednings- og undervisningserfaring, hovedsakelig fra svenske universiteter.

Virginia Langum – f. 1981, University Lecturer/Docent, Department of Languages, Umeå University. PhD i engelsk litteratur fra Cambridge. Avhandling: *Medicine and the Seven Deadly Sins in Late Medieval Literature and Culture*. I tillegg to antologier i arbeid; ca. 13 vitenskapelige artikler; sju øvrige artikler; i tillegg til avhandlingen, ni fremsendte fagfelleverderte arbeider. Medlem i internasjonale organisasjoner. Begrenset administrativ erfaring. Noe veilednings- og undervisningserfaring fra universiteter i USA, England og Sverige.

Anthony Lappin – f. 1968, research professor, Maynooth University, Ireland. PhD fra Oxford. Avhandling: *The Role of Visions in Spanish literature*. Fire monografier (ingen innsendt); ca. 20 fagfelleverderte artikler; redaktørerfaring. Tyngdepunkt på ‘early modern’ spansk litteratur og middelalder. Har ledet (2008–14) *Society for the Study of Medieval Languages and Literature*. Administrativ erfaring som instituttleder. Veilednings- og undervisningserfaring fra universiteter i England og Irland.

Johan Lundberg – f. 1960, universitetslektor, Stockholms universitet, Institutionen för kultur och estetik. Avhandling: *Den andra enkelheten. Studier i Harry Martinsons lyrik 1935–1945*. Docent-kompetent. I tillegg to monografier – en om den vestlige verdens selvkritikk og en om dekadanse hos Sven Lidman, Anders Österling og Sigfrid Siwertz; to bøker i arbeid – en om Henry James og en med refleksjoner om identitetspolitikk, kultur og integrasjon. Redaktør og

skribent i fire antologier, edisjonsfilologisk erfaring (Harry Martinson); ca. 17 vitenskapelige artikler i tidsskrifter og antologier. Tyngdepunkt på symbolistisk poesi, kvalitetskriterier, dekadanse og svensk kulturdebatt. Ingen dokumentert administrativ erfaring fra universitet, men fra avis og tidsskrift. Veilednings- og undervisningserfaring fra universiteter i Sverige.

Ricardo Namora – f. 1974, gjestelektor, Romanska och klassiska institutionen, Stockholms universitet. PhD i litteraturvitenskap, University of Lisbon, Portugal. Avhandling: *Literary Judgement: Argument, Interpretation and Literary Theory*. Ingen dokumentert administrativ erfaring fra universitet. Publikasjoner, to monografier og fem artikler er med ett unntak på portugisisk; de er imidlertid ikke fremsendt. Undervisningserfaring i all hovedsak på grunnivå.

Jesper Olsson – f. 1966, universitetslektor, Linköpings universitet. Fil. doktor, docent i litteraturvitenskap. Avhandling: *Alfabetets användning. Konkret poesi och poetisk artefaksjon i svenskt 1960-tal*. I tillegg to monografier og en essaysamling (til dels under utgivelse); medredaktør av antologier; et lærebokkapittel; ca. 20 vitenskapelige artikler. Tyngdepunkt på avantgardekunst og medieteknologi. Leder forskergruppen «Litteratur, mediehistoria och informationskulturer» (LMI) og prosjektet «Representations and Reconfigurations of the Digital in Swedish Literature and Art 1950–2010». Medlem av flere internasjonale forskernettverk. Veilednings- og undervisningserfaring fra svenske universiteter.

Daniel Sävborg – f. 1965, professor i skandinavistikk ved Tartu universitet, Estland. Fil.dr. fra Stockholms universitet i litteraturvitenskap. Avhandling: *Sorg och elegi i Eddans hjältediktning*. I tillegg en monografi – om sagalitteraturen; ca. 40 vitenskapelige artikler, derav 29 fagfelleverderte; medredaktør for to antologier, redaktør for ulike tidsskrifter. Erfaring med internasjonalt samarbeid og prosjektledelse. Leder p.t. forskningsprosjektet «Encountering the Otherworld in Medieval Nordic Literature – New Perspectives». Tyngdepunkt på norrøn litteratur. Avdelingssjef og studierektor (2013-2015) for Institutionen för skandinavistikk ved Tartu universitet. Veilednings- og undervisningserfaring fra universiteter i Sverige og Estland.

Margareta Kastberg Sjöblom – f. 1960, universitetslektor, Franche-Comté Universitet. Fil.dr. i fransk språk og litteratur, Nice. Avhandling: *L'écriture de J.M.G. Le Clézio, une approche lexicométrique*. I tillegg tre monografier; artikler om leksikometri, tekstometri, korpuslingvistikk. Ordboksredaktør. Bred administrativ erfaring fra franske universiteter og fra internasjonal relasjonsbygging. Undervisningserfaring på flere nivå (også fra Frankrike).

Magnus Ullén – f. 1966, professor i engelsk ved Karlstads universitet, PhD i litteraturvitenskap fra Uppsala. Avhandling: *The Half-Vanished Structure: Hawthorne's Allegorical Dialectics*. Docent-kompetent. I tillegg en monografi om pornografi; medredaktør av tre antologier; to temanummer i tidsskrift; ca. 38 vitenskapelige artikler, derav 19 fagfelleverderte; to kapitler i lærebøker. Kulturvitenskapelig profil med tyngdepunkt på engelsk 1800-tall, moderne medier, pornografi og lesningens teori. Ledet Kulturvetenskapliga forskningsgruppen (2009-2015) ved Karlstads universitet. Noe erfaring med administrasjon og forskningsledelse. Omfattende veilednings- og undervisningserfaring fra fire svenske universiteter (og ett norsk) i litteraturvitenskap og retorikk.

Jobst Welge – f. 1969, professor i romanske litteraturer, KU Eichstätt-Ingolstadt. PhD i komparativ litteratur, Stanford. Avhandling: *Hidden Natures. Early Modern Subjects and Authorities*. I tillegg en monografi – om den europeiske og latinamerikanske romanen; ca. 40

vitenskapelige artikler, derav åtte fagfellevurderte; redaktør av en antologi; oversetter av akademisk litteratur. Medredaktør for bind IV av Alexander von Humboldts samlede verker; i arbeid en bok om romanens teori og historie samt to antologier. Deltar i internasjonale nettverk. Veilednings- og undervisningserfaring fra USA og Tyskland.

Yanping Wu – f. 1963, ansatt ved Guilin Normal College, mastergrad fra Wuhan University, Kina. Mangelfull søknad med lite dokumentasjon.

Del 2. Utvelgelse av tetgruppe

Komiteen har i tråd med utlysning og instruksjer lagt følgende kriterier til grunn (i fallende orden): vitenskapelig kvalitet, omfang og bredde; pedagogisk erfaring og kompetanse; internasjonal rekkevidde; samarbeid; forskningsfinansiering og -ledelse; formidling og samfunnskontakt. På bakgrunn av dette utmerker de følgende seks søkerne seg (i alfabetisk orden):

Helena Bodin
Anna Cullhed
Thomas Götselius
Daniel Sävborg
Magnus Ullén
Jobst Welge

Arbeidene deres er originale og aktuelle; det dreier seg om produktive forskere som viser stor evne til fornyelse og utvikling av fagområdene sine.

Helena Bodin har en omfattende vitenskapelig publikasjon på svensk og engelsk, som til dels har hatt gjennomslag internasjonalt. Hennes faglige posisjonering, som i stor grad bestemmes av interessen for Bysants, er original og fungerer som et viktig korrektiv til den vestlig sentrerte litteraturvitenskapen. Til tross for at forskningen hennes kretser nesten utelukkende rundt bysantinismen, og i hovedsak om innflytelsen den har hatt på vestlig kultur etter 1900, viser Bodin at hun har store litteraturhistoriske og litteraturteoretiske kunnskaper. Hun er en grundig leser av skjønnlitteratur, men kan også kommentere teoretiske problemstillinger på en svært selvstendig måte. Hun utmerker seg dessuten med en klar tverrestetisk interesse, som omfatter lesninger av ikoner, dikt, reiseskildringer, hymner og andre musikalske sjangrer, teologiske skrifter og barnelitteratur. Hun behersker mange språk og har også forsket på oversettelse. De skriftlige arbeidene som er lagt ved, viser at hun er en god formidler av også komplekse estetiske uttrykk. Hun har fått gode tilbakemeldinger fra studenter og utmerker seg med gode nettverk og en sterk formidlingsvilje. Hun har solid undervisningskompetanse og god administrativ erfaring. Bodin har også vært redaktør, veiledet doktorgradskandidater og vært opponert under disputaser.

Anna Cullheds vitenskapelige meritter er i første rekke innenfor den europeiske og svenske 1700-tallsforskningen. Her spenner hun over et bredt felt av genrer og problematikker, fra den pre- og tidligromantiske skolepoetikkenes historiografi, det tidligmoderne genresystemets transformasjoner, via en grundig studie som bruker Bengt Lidner som brenn glass til å drøfte

diktningen og poetologien innenfor rammen av den innenfor opplysningstidens tanke- og idéliv ytterst sentrale sentimentale følelsesteori, til forhandlingene mellom disiplinene poetikk og retorikk og studier av genre som opera og melodrama, samt en pågående genusteoretisk inspirert studie av Medea-skikkelsen som dikterisk topos på 1700-tallet på tvers av genrer og nasjonallitteraturer. Arbeidene er litteraturhistoriske i sine emnevalg, men Cullheds arbeider er samtidig drevet av en eksplisitt interesse for materialets historiske kompleksitet, slik at historisitetens spørsmål blir et erkjennelsesmessig ledemotiv i hennes forskning. Teoretisk trekkes det på flere nasjonale tradisjoner, mens forskningsmaterialet gjerne er svensk eller kontinentalt. I tillegg til sine to store monografier har Cullhed en omfattende, nasjonal og internasjonal, publikasjonsliste med en rekke fagfelleverderte artikler. Hun har utover dette bidratt med kapitler til lærebøker, skrevet anmeldelser, essay og forskningsformidlende artikler. Cullhed er aktiv i 1700-tallsforskningen som medredaktør av *Sjuttonhundratalet* og som redaktør antologier og bokutgivelser. Hun har hatt verv i *Sällskapet för 1700-talsstudier* og i *ISECS*. Hun har søkt og fått ekstern finansiering til egen forskning, og har veileder- og undervisningserfaring på alle nivåer samt en rekke universitetspedagogiske eksamener. Hun har konkrete og ambisiøse forskningsplaner.

Thomas Götselius har stor språklig og historisk bredde. Hans forskning strekker seg fra antikkens lyrikk via europeisk renessanse og kristen pedagogisk litteratur til svensk samtidig bekjennelseslitteratur. Metodisk grupperer Götselius' litteraturvitenskapelige arbeider seg i tre forskningsfelt: litteratur og medier; litteratur og subjektivitet; litteratur og historie. Denne metodiske inndelingen yter imidlertid ikke rettferdighet til de mange forskjellige emnene han evner å relatere til disse tre perspektivene: pedagogikkens betydning for litteraturen, lesningens historie, håndskriftens litteraturhistorie, drømmejournaler, litterær selvframstilling og ekfraser og bildeanalyser. Det skal videre fremheves at perspektivet alltid er aktualiserende, og slik bedriver Götselius ikke litteraturhistorie i en arkivarisk, men, for å bruke et begrep han selv benytter, arkeologisk forstand. Götselius er svært godt teoretisk skolert, og spesielt fortrolig med kontinental filosofi; det er også herfra han henter sine viktigste teoretiske impulser, i første rekke Michel Foucault og Friedrich A. Kittler. Han har publisert internasjonalt og skandinavisk i tillegg til en omfattende svensk publikasjonsliste. Han har søkt og fått ekstern finansiering til egen forskning og har deltatt som gransker og referee i internasjonale sammenhenger. Han kan dokumentere nettverksbygging og forskningssamarbeid; han har redigert syv antologier, være initiativtaker til publikasjoner og en utgivelsesserie (mediehistorisk bibliotek). Götselius har veileder- og undervisningserfaring på alle nivåer, og han har konkrete og ambisiøse forskningsplaner.

Daniel Sävborgs vitenskapelige produksjon er særdeles omfattende og inneholder ikke minst en rekke artikler i internasjonalt anerkjente tidsskrifter. Hans forskningsfelt er norrøn filologi, og begge avhandlingene vitner om imponerende kunnskaper om så godt som hele det norrøne materialet. Hans doktoravhandling fikk velfortjent oppmerksomhet og utløste en spennende debatt innen fagfeltet. Sävborg argumenterer skarpt og tydelig, og han evner å formidle lesningene av norrøne tekster til lesere uten kompetanse innenfor fagfeltet. Han behersker en rekke språk og har i det hele tatt svært god filologisk kompetanse. Sävborg har også solid undervisningserfaring på alle nivåer, har veiledet flere doktorander med suksess og er også blitt nominert til en studentpris. Men først og fremst ser han ut til å være en utmerket administrator, noe han har bevist i rollen som leder for det skandinaviske miljøet i Tartu. Vedleggene til søknaden tyder på at han har svært gode lederegenskaper, både innenfor administrasjonen og innenfor forskningskretser. Han har initiert og ledet en rekke sentrale

nettverk innenfor norrøn filologi, vært redaktør i ulike tidsskrift og også gjennomført en rekke formidlingstiltak. Han har klart satt sine spor innenfor fagfeltet norrøn filologi.

Magnus Ullén har en litteraturvitenskapelig skolering i nyretorikk, som han overfører med innsikt og originalitet til andre typer diskurser og estetiske uttrykk enn den klassisk litterære – fra pornografi til bibeltekster og politiske taler. Han har en tverrvitenskapelig profil og stor bredde idet han arbeider med både den høyverdige litteraturen (Hawthorne) i hva som må sies å være et klassisk litteraturvitenskapelig perspektiv (allegorien og dens historiske karakter) og den nedvurderte pornografiske lavstatuslitteraturen hvor det med hell trekkes på et fagfelt som *visual studies*. Utover at Ulléns studier av pornografien utmerker seg ved å kaste et sobert lys på et på mange måter delikat emne, har de også det fortrinn at de demonstrerer hvordan litteraturvitenskapen disponerer over analytiske verktøy som kan implementeres også på andre felter. Ullén har søkt og fått tilskudd til egen forskning, vært ekstern gransker og doktorgradsopponent, holdt en rekke gjesteforelesninger og foredrag på konferanser. Ullén publiserer i anerkjente nasjonale og internasjonale tidsskrifter. Han har redigert antologier og arrangert konferanser. Han har bred veilednings- og undervisningskompetanse fra Sverige og Norge, på alle nivåer, og har drevet omfattende formidlingsaktivitet. Ullén har ledet den kulturvitenskapelige forskergruppen ved Karlstads universitet i flere år, og han har konkrete og ambisiøse forskningsplaner.

Jobst Welge har stor språklig og geografisk bredde. Hans faglige profil kan trolig best karakteriseres som «romanist» idet han primært har skrevet om litteratur fra Latin-Amerika og den romanske delen av Europa. Han demonstrerer også stor historisk bredde, idet hans PhD handler om europeisk renessanselitteratur, andre arbeider om barokken, mens hans senere arbeider behandler de transformasjoner i det nittende og det tjuende århundrets litteratur som gjerne betegnes som naturalisme, modernisme og postmodernisme. Welge er teoretisk ambisiøs og godt skolert i den aktuelle litteraturvitenskapelige diskusjonen; hans perspektiver omfatter slik både «verdenslitteratur», «det fantastiske», «utkants-modernisme», «litteratur og byråkrati» og «erindringspolitikk». Han har publisert mye og internasjonalt i anerkjente kanaler. Han har søkt og fått ekstern finansiering til egen forskning og har deltatt som gransker og referee i internasjonale sammenhenger. Han har erfaring som redaktør og som oversetter. Welge har solid veileder- og undervisningserfaring på alle nivåer fra USA og Tyskland, og han har konkrete og ambisiøse forskningsplaner.

**

Komiteen er ikke blitt bedt om å rangere de øvrige søkerne. Vi har valgt å omtale dem i mer sammenfattende former, men håper likevel at det blir tydelig hvilke kriterier for utvelgelsen vi har brukt. Dessuten har vi delt dem inn i tre grupper. Den første gruppen består av søkere som også har solide kvalifikasjoner, og som vi mener i prinsippet er kvalifisert for stillingen. Av forskjellige grunner har de likevel ikke fått en plass i tetgruppen. Den andre gruppen består av søkere som ikke entydig er kvalifiserte fordi de ikke har dokumentert tilstrekkelig vitenskapelig produksjon (enten i form eller i antall). Søkerne i den tredje gruppen har enten sendt inn produksjonen på en slik måte at det er umulig for komiteen å ta stilling (f.eks. på grunn av språket) eller har ikke dokumentert tilstrekkelige kvalifikasjoner for å komme i betraktning.

1) I den første av disse tre gruppene har vi samlet følgende kandidater:

Otto Fischer
Carin Franzén
Johan Lundberg
Jesper Olsson

Disse søkerne skårer godt på forskningsmessig bredde og kvalitet, dog ikke like høyt som tetgruppen. Utlysningsteksten er klar på at søkerne skal dokumentere evnen til å problematisere og fornye forskningstradisjoner på det teoretiske feltet. Søkerne i denne gruppen har av ulike grunner ikke dokumentert denne evnen på samme måte som dem som befinner seg i tetgruppen. Noen av søkerne har sine viktigste arbeider fra en stund tilbake (Fischer, Franzén, Lundberg). Noen av søkerne er mer essayistiske og/eller journalistiske enn analytiske og teoretiske i mange av sine arbeider (Franzén, Lundberg). Noen presenterer et spennende materiale, men mangler noe i den gjennomgripende teoretiske drøftingen (Fischer, Lundberg) eller er i hovedsak deskriptive (Fischer, Olsson). Denne gruppen skårer likevel godt på pedagogiske kvalifikasjoner og har god veilednings- og undervisningserfaring, og noen har dessuten skrevet læreboktekster (Fischer, Franzén). Noen mangler imidlertid pedagogisk erfaring fra andre land enn Sverige (Franzén, Lundberg, Olsson). De fleste av disse kandidatene har søkt og fått ekstern finansiering, men primært til egen forskning. Disse søkerne har internasjonal rekkevidde i form av prosjektsamarbeid og publisering, og de har også dokumentert evne til formidling og samarbeid.

2) I den andre gruppen finner vi følgende søkere:

Stephen Hartman
Virginia Langum
Anthony Lappin

Hartman og Lappin har bare sendt inn artikler, men ikke de større arbeidene. Vi kan derfor ikke uttale oss om deres kvalifikasjoner, som ellers ser ut til å være gode. Lappin oppgir at han har skrevet en rekke monografier, mens Hartman utmerker seg ved å ha oppnådd ekstern finansiering til større prosjekter og dokumenterer gode egenskaper som forskningsleder. Langum er svært lovende, men har foreløpig liten administrativ erfaring.

3) I den tredje gruppen har vi samlet følgende søkere:

Wendy Creed
Ganna Davydova-Bila
Ricardo Namora
Margareta Kastberg Sjöblom
Yanping Wu

Davydova-Bila har sendt inn materiale på et språk vi dessverre ikke kan forholde oss til. Creed, Namora, Sjöblom og Wu har til dels ikke vedlagt tekster i det hele tatt, eller de har vedlagt tekster som ikke faller innenfor fagområdet stillingen er ment å dekke.

Del 3. Beskrivelse av tetgruppen

Helena Bodin

Doktoravhandlingen *Hjalmar Gullberg og bysantinismen – «som paradoxer i tid och rom»* (Norma bokförlag 2002, 290 s.) er starten på en bred utforskning av forholdet mellom svensk kultur og bysantinismen. Bodin definerer bysantinismen ut fra dens kristne element, som en syntese mellom hellenistisk-kristelige og hellenistisk-orientalske impulser, og hun interesserer seg særlig for den estetiske siden ved østkirkens ulike manifestasjoner. Det første kapitlet argumenterer ved hjelp av reiseskildringer og dagbøker for at reisen til Hellas og Istanbul var avgjørende for Gullbergs videre tenkning. Neste kapittel undersøker i detalj måten Gullberg oversatte Romans' «Julhymn» på. Bodin går videre med å analysere enkelte dikt og diktsuiter, som den modernistiske «Gudasaga», der hun får frem den betydningen bysantinismen spiller for Gullberg. Hun avslutter med et kapittel om hvordan den bysantinske tegnteorien inngår i det hun kaller for Gullbergs estetikk. Boken viser hvordan undersøkelsen av bysantinisme kan forklare ellers uforståelige aspekter ved klassisk svensk litteratur.

Monografien *Bruken av Bysans* (Norma bokförlag 2011, 480 s.) utvider blikket fra Gullbergs forhold til Bysants til den innflytelsen østkirken og dens estetikk hadde for en rekke svenske forfatterskap på 1950- og 1960-tallet. Kapitlet om den «karelska exotism» viser for eksempel hvordan Edith Södergrans hjem ble et pilgrimsted og hennes dikt en inspirasjonskilde, når de ble tolket som bakgrunn og uttrykk for Södergrans «bysantinske fantasier». Monografien minner om at den svenske – og den nordiske – litteraturen ikke bare burde leses i samspillet med andre vestlige litteraturer, men at et blikk på andre kulturer kan være viktig. Den teoretiske innledningen i boken gjør rede for Lotmans og Even-Zohars kultursemiotiske modeller. Boken inneholder tallrike litteraturhistoriske funn og sammenstiller et stort og mangfoldig materiale.

Den tredje vedlagte monografien, *Ikon och ekfras: Studier i modern svensk litteratur och bysantinsk estetik* (Artos och Norma 2013, 266 s.) omhandler ikonbegrepet som et «travelling concept», og ikke minst måten sen- og postmoderne teoretikere og kunstnere har tatt det opp i ulike typer uttrykk. Her anvender Bodin ulike teorier om tegn og kunst, til dels med et kritisk blikk. Når hun nærleser Gunnar Ekelöfs «ikoner», betoner hun at de ikke er konfesjonelle, men tvert om må betraktes som nyskapende kunstuttrykk, som oppstår som et resultat av hans fascinasjon for ikoner. Ekelöf bruker ikke bare ikonenes estetikk, men også bysantinske retoriske grep som paradokser og negasjoner for å finne frem til sin modernistiske stil.

Med den engelskspråklige antologien *Byzantine Gardens and Beyond* (Uppsala Universitet 2013, 255 s.) utvider Bodin i samarbeid med R. Hedlund, O. Heilo og I. Nilsson undersøkelsesfeltet til hager. En hage ble tidligere forstått som et kunstverk, som ikke bare har estetisk og rituelle funksjon, men som også gjengir forestillinger om kulturell identitet og verdsetting. De ulike artiklene undersøker ikke bare hvordan hager inngår i litteratur og bildekunst, men også, i Bodins egen artikkel, hvordan hagen som motiv blir allegorisk brukt for å beskrive Gudsmoderens fruktbarhet.

Bodin har i tillegg levert inn fire artikler, som alle kretser rundt Bysants i videre forstand. Artikkelen «Seeking Byzantium on the Borders of Narration, Identity, Space and Time in Julia Kristeva's Novel *Murder in Byzantium*» (*Nordlit*, 2009) inneholder en lesning av Kristevas selvbiografiske roman. Artikkelen understreker betydningen av østkirkens liturgier og estetikk for Kristevas skjønnlitteratur og teoretiske forfatterskap. Artikkelen ble først trykt på svensk i *Bysantinska selskapets Bulletin*. Bodins tverrestetiske interesse blir synlig når hun

skriver om bildekunstneren Ilon Wiklund. Wiklunds tegninger settes i sammenheng med hennes selvbiografiske beskrivelser av oppveksten i Estland og opplevelsen av den ortodokse kirkens «åpenhet» (*Barnboken* 38, 2015). Artikkelen «Whose Byzantinism – Ours or Theirs?» (*The Reception of Byzantium in Modern Culture from the Seventeenth to the Twenty-First Century*, Ashgate 2015) undersøker bysantinismens rolle for det kulturelle feltet ut fra en kulturesemiotisk tilnærming. Bodin spør om Bysants er et sentralt eller et perifert kulturelt fenomen, og hvordan vektleggingen former bysantinismen i ulike deler av Europa. Artikkelen om Sophie Elkan diskuterer kulturell identitet og dens betydning for nasjonal kanondannelse, og er trykt i antologien *Rethinking National Literatures and the Literary Canon in Scandinavia*, Cambridge 2015.

Artikkelen «'Gud, nu har jag bara dig', Teologiska, berättartekniska och retoriska aspekter av barnets närhet till Gud» ble publisert i nett-tidsskriftet *Barnboken* i 2014. Den analyserer hvordan den svenske forfatteren Britt Hallqvist fremstiller forholdet mellom Gud og barnet i sine tekster skrevet for barn. Denne teksten inneholder altså et litt annet materiale enn de andre, i og med at Bodin her ikke tolker anerkjente kunstuttrykk, men barnelitteratur skrevet innenfor en teologisk ramme. Den siste artikkelen, «Ett skópos för undervisningen i litteraturhistorie?» er et kort innlegg trykt i en festskrift til Per-Olof Mattson (2012). Bodin reflekterer der over hvordan akademikere tenker litteraturundervisning, og hva som styrer debatten rundt eventuelle fornyelser av tilbudet.

Bodin har bred undervisningserfaring, særlig innen litteraturhistoriske, litteraturteoretiske og litteraturanalytiske emner. Hun har blant annet undervist i barne- og ungdomslitteratur, og også skrevet artikkel til lærebok om det. Tilbakemeldingene fra studentene tyder på at Bodin er strukturert og reflektert i kurstilbudene sine. Bodin har eksaminert og veiledet på alle nivåer, og også vært opposent i Sverige og i Norge. Hun har solid administrativ erfaring, både innen forskningsadministrasjon og undervisningskoordinering. Bodin har tatt kurs i høgskolepedagogikk, forskningsveiledning og lederskap.

Bodin har gode internasjonale kontakter og har gitt ut antologier i samarbeid med andre. Hun har et utstrakt formidlingsarbeid i form av redaktørvirksomhet, styreverv i ulike ideelle organisasjoner og som skribent/blogger for svært ulike typer utgivelser, blant annet kulturtidsskriftet *Signum*. Bodin behersker en rekke språk, deriblant fransk og russisk, og hun har gode kunnskaper i andre kunstfelt som bildekunst og musikk (har blant annet utdanning og arbeidserfaring som musikk lærer).

Forskningsplanen er et resultat av eksisterende tilknytning til ulike forskningsnettverk. Hun har et delprosjekt innenfor et større pågående prosjekt om verdenslitteratur, med tittelen «Cosmopolitan longings and vernacular belongings. Constantinople in literary fin-de-siècle and high modernism», men er også involvert i et oversettelsesnettverk og et om interartstudier, der hun planlegger å bidra med sin ekspertise på bysantinisme og moderne svensk litteratur.

Anna Cullhed

The Language of Passion, The Order of Poetics and the Construction of a Lyric Genre 1746–1806 (2002, 338 s.), søkerens doktorarbeid, tar for seg et klassisk felt innenfor poetikkens og estetikkens historiografi, nemlig etableringen av det moderne kunstsystemet, *in casu* lyrikken i overgangen mellom klassisisme og romantikk. Ved å drøfte en rekke «skolepoetikker» fra perioden anlegger Cullhed i første rekke et tysk perspektiv på dette på mange måter svært

europiske (i betydningen overnasjonale) idéhistoriske temaet. Med utgangspunkt i Charles Batteux' berømte studie *Les Beaux-arts réduits à un même principe* (tidlig oversatt til tysk og svært utbredt i Tyskland) etableres via et titalls nedslag i håndbøker og forelesninger en historisk linje som fører fra Sulzer til tidligromantikken (Schlegel, Schelling etc.). Ved hjelp av tekstnære utlegninger etableres et historisk narrativ som i neste omgang suppleres med en metodisk drøfting av lyrikkens relasjon til poetikkens genresystem slik dette hadde blitt ført videre fra antikken, og, i en bredere forstand, det som i avhandlingen betegnes som «the discourse of poetics» (diskursbegrepet er Cullheds eget). Arbeidets sentrale argument er at om lyrikken fremheves som den mest intensive formen for følelsesuttrykk, fører poetikkens systematiske ambisjoner til at poesien i realiteten devalueres. Arbeidet avsluttes med en kortfattet kritisk drøfting av Foucaults *Les mots et les choses* og denne «arkeologiske» studiens påstand om et radikalt epistemologisk skifte i årene rundt 1800.

Hör mänsklighetens röst. Bengt Lidner och känslans språk (2011, 416 s.) er med Cullheds formulering et forsøk på å revidere bildet av Lidner «som den passiva 'eolsharpan'» som det har vært tradisjon for å hevde. Monografien fremhever Lidners iøynefallende følelsesuttrykk, men også hans selvbevissthet som dikter, hvilket for Cullhed gir anledning til å lese ham i lys av det verket kan tilby som refleksjon over det språklige uttrykket og dets grenser. Cullhed fremhever også hans langt på vei oversette religiøse diktning. Snarere enn å gripe til et biografisk perspektiv, plasseres Lidner poetologisk og idéhistorisk innenfor 1700-tallets sentimentale følelsesteori med inndragelse av blant andre William Reddy. Hun vil slik gi et bilde av Lidner som en dikter som forente to impulser som ofte anses som kontrære, det sentimentale og det satiriske.

Fra en liste på 24 vitenskapelige artikler, bokkapitler og anmeldelser har søkeren lagt ved seks artikler (hvorav de to første er anført som fagfellevurderte). «A World of Fiction: Bengt Lidner and Global Compassion in Eighteenth-Century Sweden» (2013) er, utover å være en engelskspråklig formidling av innsiktene i monografien om Lidner, også et uttrykk for nødvendigheten av å ville se den svenske 1700-tallsdiktningen i et større europeisk litterært felt. «Original Poetry: Robert Lowth and Eighteenth-Century Poetics», i John Jarick (red.) *Sacred Conjectures: The Context and Legacy of Robert Lowth and Jean Astruc* (2007), tar for seg Lowths kjente forelesninger *De sacra poesi Hebraeorum* (trykt 1753) om Bibelens hebraiske poesi. Cullheds analyse har et dobbelt perspektiv, nemlig dels å plassere Lowth innenfor rammene av det attende århundrets poetiske diskurs, dels å fremheve hans betydning for tidligromantikkenes poetologiske diskurs.

Anmeldelsen av Tilda Maria Forselius' avhandling, *God dag, min läsare! Bland berättare, brevskrivare, boktryckare och andra bidragsgivare i tidig svensk veckopress 1730–1773* (2014) er en utførlig kritisk resepsjon av Forselius' doktorarbeid. I «Sister Arts. Rhetoric and Poetics in Eschenburg's handbook» (2011) vender Cullhed tilbake skolepoetikken fra avhandlingen og fokuserer på hvordan Eschenburgs meget brukte *handbook* kaster lys over den dynamiske relasjonen mellom retorikk og poetikk i overgangen mellom den klassiske tradisjonen og tidligromantikken.

I «Poetry and Philosophy. Enlightenment, Romanticism, and A.W. Schlegel's Jena Lectures» (2011) vender Cullhed tilbake til emnet fra ett av kapitlene i avhandlingen om den lyriske genren. I dialog med Frederick C. Beisers *The Romantic Imperative* tar hun her i større grad i betraktning konteksten og Schlegels filosofi i sin allmennhet og belyser Schlegel og tidligromantikken i lys av dens komplekse relasjon til opplysningstiden. «Att spränga genrer och subjekt. Om Lidners *De Galne*», i Anna Cullhed & al (red.) *Poetens monopolium. Lidner*

250 år (Lund: ellerströms, 2009) er på mange måter et forstudium til den større monografien om Lidner. I en lesning som ligger tett på teksten, undersøkes det religiøse vanviddets erfaring og uttrykk i Lidners dikt.

Utover dette har søkeren vedlagt to arbeider som i søknaden betegnes 'vitenskapelige'. I «Språk», i Carin Franzén (red.): *Grundbok i litteraturvetenskap. Historia, praktik, teori* (2015), gir Cullhed en utførlig gjennomgang av 'språkets' plass, status og funksjon i teorier om diktekunsten fra antikken over nytiden og frem til i dag. «Den radikale gustavianen», essay (2007), gir en introduksjon til Bengt Lidner i anledning 250-årsjubileet for hans fødsel.

Cullheds pågående forskning har to hovedspor: *Moving Medea. The Transcultural Stage in the Eighteenth Century* (finansiert av Riksbankens jubileumsfond) er innrettet på den europeiske Medea-dramatikken fra perioden 1750-1800. Materialet er hentet fra tragedier, melodrama og operalibrettoer og ambisjonen er å belyse hvordan den klassiske tradisjonen approprieres og transformeres i de forskjellige nasjonale kontekstene. Det andre aktuelle prosjektet, *Att drömma på den dubbelhövdade Parnassen. Poetik, retorik och svensk litteratur 1600–1800* ligger i forlengelsen av avhandlingens interesse for 1700-tallets retorikk ved å sette fokus på de forestillinger om diktekunsten som artikuleres i løpet av det svenske 1600- og 1700-tallet. Utover å ville løfte frem den underbelyste relasjonen mellom teori og praksis, er ambisjonen å studere poetik og retorikk som to forskjellige disipliner og ikke minst å sette den svenske diskusjonen inn i en større europeisk kontekst (de vedlagte artiklene om Eschenburg, Schlegel og Lowth inngår som deler av dette arbeidet).

Cullhed har vært aktiv innenfor den svenske (og skandinaviske) 1700-tallsforskningen. Hun har vært medredaktør av *Sjuttonhundratat* og har også spredt redaktørerfaring fra andre antologier, tidsskrifter og bokutgivelser. Hun er medlem av Sällskapet för 1700-tallsstudier og var leder i 2009-2012. Hun har også vært medlem av eksekutivkomiteen i ISECS (det internasjonale selskapet for 1700-tallsstudier).

Fire av de innsendte arbeidene handler om Lidner og fire om 1700-tallets poetik, i tillegg kommer en anmeldelse av en avhandling om svensk 1700-tall samt et kapittel fra en lærebok. Tyngdepunktet i Cullheds forskning er slik entydig det europeiske 1700-tallet. Tematisk spenner hennes interesser en god del bredere, fra poetikkens historie, litterære praksiser, følelsenes historie, genreteori og kanonspørsmål, til genusrelaterte perspektiver (hennes pågående Medea-studium).

Arbeidene er litteraturhistoriske i sine emnevalg, men Cullheds forskning er samtidig drevet av en eksplisitt interesse for materialets historiske kompleksitet, og slik blir historisitetens spørsmål et erkjennelsesmessig ledemotiv. Teoretisk trekkes det på flere nasjonale tradisjoner, mens forskningsmaterialet gjerne er svensk eller kontinentalt.

Cullhed har undervist i litteraturvitenskap ved to svenske universiteter; hun har også undervist i retorikk på og utenfor universitetet. Hun har veiledningserfaring fra alle nivåer fra grunnundervisning til doktorgradsveiledning, og hun har formell pedagogisk utdanning, med kurs både i universitetspedagogikk, veiledning og kursdesign. Hun har hatt ansvar for forskerutdanning. Endelig har Cullhed også mottatt flere individuelle stipender, og hun har vært medlem av SCAS (*The Swedish Collegium for Advanced Study*).

Thomas Götselius

Själens medium. Skrift och subjekt i Nordeuropa omkring 1500 (Glänta produktion, 2008, 469 s.) er Götselius' doktoravhandling. Avhandlingen har fått flere priser. Arbeidet plasserer seg i skjæringsfeltet mellom litteraturvitenskapelig renessanseforskning (*early modern studies*), mediearkeologi og bok- og lesehistorie, men trekker metodisk og teoretisk også på Michel Foucault. Dens syntetiserende perspektiver kombineres med litteraturvitenskapelige lesninger av utvalgte tekstpassasjer. De prinsipielle argumentene utvikles slik ikke alene ut fra kontekst eller observasjoner basert på tekstenes manifeste innhold, men også på analyser av tekstenes bruk av troper og figurer, altså deres litterære beskaffenhet. Avhandlingens sentrale anliggende er spørsmålet om konstitusjonen av de historiske mulighetsbetingelsene for den moderne kategorien «litteratur» (tittelens «sjelens medium») og for de subjektivitetsformene denne både produserer og forutsetter. Utover å presentere litteratur- og kulturhistoriske lesninger av sentrale skikkelser som Rabelais, Erasmus, Montaigne og Luther, har arbeidet også en historiografisk, teoretisk og estetisk ambisjon, nemlig å reartikulere premissene for forståelsen av litteraturens historiske ontologi. Analysen av etappene i lesningens og lesepedagogikkens historie belyser kompleksiteten i overgangen mellom latinsk lærdomskultur og den tidlige nasjonale diktningen, og den kombinerer dermed et omfattende realhistorisk vitensstoff med litteratur- og filosofihistorie, bibelhistorie og, ikke minst, pedagogikkens historie.

I monografien *Skådat om natten. Självyframställning och självhermeneutik i Emanuel Swedenborgs journal 1743-44* (2016, 184 s.; under utgivelse) analyseres Emanuel Swedenborgs såkalte «drømmedagbok». Den plasserer Swedenborg ikke bare i en mangefasettert historisk kontekst bestemt av genrens spesifikke protokoller, samtidens teologiske ordskifte, 1700-tallets naturhistorie og filosofi (det såkalte psyko-fysiske problemet), men også i århundrets bredere epistemologiske systematikk – eller mer presist: *diskursive orden* – med hva dette innebærer av prosedyrer for ordning av talen. Inspirasjonen fra Foucaults diskursanalyse er eksplisitt, ikke bare hva angår diskusjonen av den historiske epistemologien som muliggjør Swedenborgs egenartede religiøst motiverte drømmefortolkninger, men også i interessen for relasjonen mellom konstitusjonen av selvet og drømmedagboken som en teknologi for selvanalyse. Det metodiske grepet gir en pekepinn om analysens mer prinsipielle ambisjon, nemlig å forskyve det som for mange har vært et springende punkt i diskusjonen av Swedenborg, nemlig at drømmedagboken er et unikt psykologisk *case study* og en singularitet i åndshistorien. Ved å lese teksten i sammenheng med den religiøse brukslitteraturen, argumenterer Götselius, fremstår den i stedet som et vitnesbyrd om hvordan en bestemt teknologi for analyse og fremstilling av selvet bidrar til etableringen av en skrivende identitet. Således går de diskursive praksiser Swedenborg trekker på, tilbake til historiske kontingente vitensformer og diskurser.

Utover to monografier har Götselius innsendt syv fagfellevurderte artikler (av i alt 34 oppgitte vitenskapelige artikler). Med ett unntak er de innsendte arbeidene fra de siste ti år. «Lyckans administration. Politi, bildning och biopolitik i Goethes *Wilhelm Meister*» (2016) tar for seg 1700-tallets nye begrep om individuell lykke. Det argumenteres for at Goethes lykkebegrep er betinget av et annet begrep, *Bildung*, og at det i stedet for å være bestemt som et revolusjonært kritisk begrep, er kongenialt med prinsippene til samtidens tyske forvaltningslære, den såkalte *Polizeywissenschaft*, og dermed også biopolitisk kodet. «The Locus of Truth» (2016, in print) drøfter selvfremstillingen i nyere svensk (og nordisk) litteratur i lys av sekulariseringsimpulsen som preger litteraturen på slutten av 1800-tallet (Strindberg, Jacobsen, Bang, Söderberg). Myrdals, Thorvalls, Enquists og Larsons selvbiografier

analyseres i et perspektiv som fremhever hvordan selvframstillingen svarer til en sekularisert regjeringkunsts (gubernementalitet) protokoller for individualisering.

I «Det røda manuskriptet: Historia og handskrift i C.J.L. Almqvists *Amorina* och det tidiga svenska 1800-talet» (2015) leses Almqvists lesedrama mediearkeologisk i forlengelsen av Foucaults begreper om «forfatterfunksjonen» og «bibliotekets fantastikk». I «Skriftens rike: Haquin Spegel i arkivet» (2008) analyseres barokkdiktet «Gudz werk och hwila» av biskopen Haquin Spegel ut fra F. Kittlers metodiske premiss om at litteraturen er en diskurs om diskursen, og at dens tematiseringer av sin egen tilblivelse (dvs. skrivesituasjoner) er privilegerte steder for å utfolde en analyse av en gitt historisk skriftpraksis' særskilte diskursive karakter og institusjonelle betingelser. «Tal och tystnad i alfabetiseringen av Sverige; exemplet Jesper Sweberg» (2013) ligger i forlengelse av avhandlingen ved å levere en retorisk-diskursiv analyse av en oppsiktsvekkende anekdote hentet fra livet til en av de viktigste skikkelsene i alfabetiseringen av Sverige i annen halvdel av det syttende århundret.

«The vivid alphabet: Media and Mass Literacy in the Early Modern State» (2007) er et forsøk på å gi en ny forklaring på et gammelt spørsmål innenfor pedagogikkens historie: Hvorfor alfabetiseringen av Sverige ble gjennomført med langt større hurtighet, effektivitet og suksess enn i andre land. Mens det har vært alminnelig å forstå den svenske alfabetiseringen som en forsinket effekt av reformasjonen, foreslår Götselius at den i stedet bør forstås som et uttrykk for møtet mellom nye alfabetiseringsteknikker og den moderne statsdannelsens disiplineringprosedyrer, hvis sluttprodukt var den produksjon av individuelle samfunnsborgere som kjennetegner den tidlige moderne statsdannelsens styringskunst.

«Schnellschreiben; "Speed Writing". Das römische Ende des Alphabets» (2006) analyserer i et mediearkeologisk perspektiv den romerske diktningens interesse for selve skrivesituasjonen. Götselius demonstrerer ved å kombinere analyser av passasjer hos Catull, Horats, Martial med inndragelse av Cicero og Quintilian hvordan periodens skriveteknikker (hhv. kursivskrift og tachygrafi) setter konkrete spor i den lyriske produksjonen, og blir bestemmende for så vel utførelsen som forståelsen av den lyriske praksisen, noe som særlig blir tydelig i og med innføringen av tachygrafien. I «Die Hölle ist los: Strindberg schreibt» (2003) belyses hvordan den håndskriften som Strindberg tilegnede seg som statstjenestemann ved det kongelige bibliotek, kom til å prege hans diktning og hans forståelse av diktning som produksjonsakt.

Götselius har et større manus i arbeid, *Författarens hand. Litteratur som kulturteknik*, som vil innarbeide materiale fra flere av de innsendte artiklene. I boken vil han utdype undersøkelsene av skriveteknikkenes spor i og betydning for litteraturen i et diskursanalytisk perspektiv som går fra reformasjonen og frem til og med oppfinnelsen av skrivemaskinen. Götselius har vært redaktør/medredaktør av syv antologier. Han har videre vært ansvarlig for en rekke utgivelser gjennom serien *Mediehistorisk bibliotek*, og skrevet flere vitenskapelige anmeldelser.

Søkerens arbeider dekker brede felt av den europeiske litteraturhistorien, fra romersk diktning til August Strindberg. Hovedtyngden av hans forskning faller innenfor perioden fra renessansen til og med opplysningstiden. Arbeidene er utpreget litteraturhistoriske i emnevalg, men de er på samme tid aktualiserende idet de gjennomgående er teoretisk motiverte i sine erkjennelsesmessige ambisjoner. Teoretisk trekkes det på flere nasjonale tradisjoner, mens forskningsmaterialet gjerne er svensk eller kontinentalt. Søkeren er språkmektig. Flere av artiklene er publisert internasjonalt og en engelsk versjon av avhandlingen er underveis.

Götselius har bred veilednings- og undervisningserfaring fra tre svenske universiteter og fikk docent-kompetanse i 2014. Han har undervist på alle nivåer i litteraturvitenskap og delvis også retorikk, og han har også erfaring fra forskerutdanning. Søkeren har fremsendt en artikkel publisert i et etablert pedagogisk tidsskrift.

Götselius har mottatt flere individuelle stipender. Han har vært studierektor for forskerutdanningen ved Stockholms universitet. Hans erfaring i forskningsledelse er begrenset til en kort periode som prosjektkoordinator ved Uppsala universitet. Han har hatt opphold som gjesteforsker ved Seminar für Ästhetik, Humboldt Universität zu Berlin. Endelig har han formidlingserfaring fra sitt virke som frilans litteraturkritiker ved *Dagens Nyheter* og *Göteborgs-Posten*.

Daniel Sävborg

Doktoravhandlingen *Sorg och elegi i Eddans hjältediktning* (Acta Universitatis Stockholmiensis, 1997, 494 s.) er en gjennomgang av hele Edda-stoffet med henblikk på temaet sorg. Sävborgs hovedanliggende er å vise at det finnes store likheter i måten temaet blir fremstilt på i hele materialet han studerer, og at sorg ikke er mer typisk for de såkalte elegiene enn for de andre diktene. Han ser etter alle ord som potensielt kan være knyttet til temaet sorg, for å sikre en metode som ikke utestenger materiale på forhånd. Sävborg tilbakeviser Heuslers tese om at de såkalte Edda-elegiene, der sorg er et hovedmotiv, er av senere dato enn heltediktningen i Edda ellers. Den komparative undersøkelsen han gjennomfører, viser tvert imot at sorg som motiv er gjennomgående til stede i alle disse eldre tekstene, og at det å føle sorg altså hører til den islandske mentaliteten fra begynnelsen av. Sävborg bekrefter tendensen også ved å inkludere tekster skrevet i andre land enn Island og Norden. Det som er spesielt med Edda-elegiene, og som skiller dem fra resten av tekstene i Edda, er imidlertid at sorgen blir gitt uttrykk for av kvinner, finner Sävborg.

Den andre monografien, *Sagan om kärleken: erotik, känslor och berättarkonst i norrön litteratur* (Acta Universitatis Uppsaliensis, 2007, 661 s.), undersøker først og fremst skildringer av kjærlighet i islendingesagaene, men trekker inn som sammenlikning hele den norrøne litteraturen på den tiden sagaene ble skrevet. Boken inneholder en omfattende kartlegging over ulike mønstre i hele dette stoffet. Et hovedanliggende for Sävborg er å gjøre noe med fordommen om at sagalitteraturen er følelsesmessig kald. Han peker på en rekke måter å beskrive kjærlighet og emosjonell tilknytning på, som det å være sjalu og det å lengte etter den fraværende. Slike relaterte emner har forskere frem til nå oversett i forbausende grad. Et nærmere blikk på de mange oversettelser av høvisk litteratur skapt sør i Europa, vitner også om en stor interesse på Island for litterære beskrivelser av kjærlighet. En mer detaljert analyse av syv islendingesagaer i bokens femte kapittel viser ytterligere at den rollen som kjærlighet spiller i norrøn litteratur, har vært undervurdert i forskningen.

Av de innsendte åtte artiklene handler alle om norrøn litteratur, med hovedvekt på komparative nærlesninger av motiv og temaer, som så brukes for å tilbakevise eldre generaliserings- og klassifiseringsforsøk innen norrøn filologi. Artikkelen "Avstånd, gräns och förundran: Möten med det övernaturliga i islänningasagan" (*Greppaminni*, 2009) kretser rundt måter personer i islendingesagaer møter overnaturlige vesen eller hendelser på. Reagerer personene på det overnaturlige som overnaturlig, og hvor møter de det overnaturlige? Sävborgs kartlegging leder til et nytt syn på forholdet mellom de såkalt klassiske og postklassiske islendingesagaene. Samme metode blir brukt i artikkelen om

«Konsten att läsa sagor» (*Gripla*, 2011). Denne teksten viser at innføringen av kristendommen ikke egentlig endret mentaliteten til menneskene i norrøn tid slik den blir beskrevet i de litterære tekstene. Det finnes forsoning før kristendommen og mange hevnaksjoner etter dens innføring. Artikkelen ”Blockbildningen i Codex Upsaliensis – En ny metod att lösa frågan om Snorra Eddas ursprungsversion” (*Maal og minne*, 2012) er viet det pussige faktum at Eddadikningen finnes overlevert i fire ulike dokumentsamlinger, der det ene er påfallende kortere enn de andre tre. Sävborg argumenterer overbevisende for at dette har med redigeringsprosessen på 1200-tallet å gjøre.

Artikkelen “Den efterklassiska islänningasagan och dess ålder” (*Arkiv för nordisk filologi* 127, 2012) er viet forholdet mellom historieskriving i eldre svenske kilder og islandske kilder. Sävborg argumenterer for at de islandske tekstene ikke kan ha vært skrevet på grunnlag av svenske kilder, men må ha vært basert på muntlig overlevering. I artikkelen ”Scandinavian Folk Legends and Post-Classical Sagas”, trykt i den finske utgivelsen *New Focus on Retrospective Methods* 2014, argumenterer Sävborg for at det i visse tilfeller er mer givende å sammenlikne eldre tekster med yngre, folkloristiske tekster fra samme geografiske spredningsrom, enn å sammenlikne dem med samtidig europeisk litteratur. I artikkelen “Den efterklassiska islänningasagan och dess ålder” (*Arkiv för nordisk filologi* 127, 2012) problematiserer Sävborg måten man har klassifisert og datert de såkalte postklassiske islendingesagaene på, mens artikkelen fra 2003, “Medelhavskulturen och eddadiktningens förhistoria” (*Maal og minne*, 2003) gjør et forsøk på å argumentere for at allerede de eldste germanske tekstene, deriblant eddadiktene, var vesentlig påvirket av de senantikke søreuropeiske kulturene.

Sävborg er for tiden professor i skandinavistikk ved Universitetet i Tartu. Der har han vært avdelingssjef og programleder de siste seks årene. Han har god undervisnings- og veiledningserfaring på alle nivåer, inkludert PhD-nivået. Han har undervist i egne kurs i Sverige, Norge, Danmark, Island, Estland, Tyskland og Polen. Sävborgs undervisningserfaring inkluderer grunnkursene innenfor litteraturhistorie og grunnkurs i metode, mens kursene han tilbyr på høyere nivå i all hovedsak er viet norrøn litteratur og eldre tekster generelt. Tilbakemeldingene fra studentene er gode, og han er blitt nominert til en pris i 1999.

Sävborg har solid administrativ kompetanse, både når det gjelder tilrettelegging av undervisning, daglige drift og forskningsadministrasjon. Han har blant annet organisert 11 vitenskapelige konferanser som hovedarrangør og invitert et stort antall gjesteforelesere til Tartu. Han har sørget for god seminaraktivitet ved institusjonen og økt forsknings- og formidlingsvirksomheten ved instituttet han leder. Han har blitt belønnet med «Tartu universitetets hedersutmerkelse» i desember 2012 for innsatsen. Sävborg oppgir at han behersker svensk, engelsk, tysk, russisk og islandsk.

Sävborg er aktiv i en rekke internasjonale nettverk, som han til dels har vært med å grunnlegge (f.eks. «Early North European Seminar» i Uppsala, og «Old Norse Folklorists’ Network»). Han har også fått midler til en rekke samarbeidsprosjekter, deriblant «Encountering the Otherworld in Medieval Nordic Literature» og «estnisk-svensk ordbok». Sävborg har vært redaktør for ulike tidsskrifter, blant annet for *Tidskrift för litteraturvetenskap* i perioden 2005-2007 og *Scripta Islendica* 2005-2010. Forskningsplanen kretser rundt fire hovedprosjekter: 1) En karlegging av beskrivelser av møter med det overnaturlige i norrøne tekster, 2) En studie av ulike måter å skrive av og bearbeide tekster i

middelalderen på, 3) En sammenlikning av versjonene til Snorre-Edda og 4) En undersøkelse av eldre historieskriving.

Magnus Ullén

Avhandlingen *The Half-Vanished Structure: Hawthorne's Allegorical Dialectics* (364 s.) er utgitt ved Uppsala universitet (2001) og dessuten i en noe revidert versjon på Peter Lang Verlag, Bern (2004). Den er en studie i Nathaniel Hawthornes romanser (*romances*), nærmere bestemt *Rappaccini's Daughter*, *The Scarlet Letter*, *The House of the Seven Gables*, *A Wonder Book*, *Tanglewood Tales*, *The Blithedale Romance* og *The Marble Faun*. Perspektivet i studien er forholdet mellom allegori og symbol, og Ullén argumenterer for at romansene må leses som allegorier i større grad enn tidligere forskning har gjort. Distinksjonen tar sitt utgangspunkt i Goethe og Coleridge, som med sin romantiske kunstforståelse avviste allegorien til fordel for symbolet. Nyere bidrag til diskusjonen er særlig influert av Paul de Mans forsvar for allegorien, og Ulléns analyser viser hvordan dette synspunktet er fruktbart for forståelsen av forfatterskapet. Argumentasjonen er underbygd av grundige tekstanalyser, som med et originalt grep fremhever kiasmen som tilbakevendende narrativ struktur. Avhandlingen demonstrerer solide kunnskaper om Hawthornes forfatterskap og dets resepsjonshistorie, så vel som innsikter i allegoriens teori fra middelalderen via romantikken til den nyretoriske vending.

To nyere arbeider om Hawthorne er også sendt inn. Artikkelen «The manuscript of *Septimius*: Revisiting the scene of Hawthorne's 'failure'» (*Studies in the Novel*, 2008) tar for seg dette posthumt utgitte verket, som av mange er blitt ansett som mislykket. Ullén fører diskusjonen for å problematisere dette synet langs en biografisk, en resepsjonshistorisk og en tekstanalytisk linje og finner gode argumenter for å revurdere kvaliteten til denne teksten. I forlengelse av denne artikkelen står et temanummer (høsten 2009) i tidsskriftet *Nathaniel Hawthorne Review*, som Ullén har redigert sammen med David Greven. I introduksjonen «Late Hawthorne: A Polemical Introduction» presenterer de nye argumenter for hvorfor det senere forfatterskapet bør få fornyet oppmerksomhet.

Ulléns andre monografi har et helt annet fokus selv om måter å lese på, også her spiller en stor rolle. *Bara för dig. Pornografi, konsumtion, berättande* (372 s.) er utgitt på Vertigo förlag (2009) og må kalles et forsøk på å anvende hermeneutiske grunntanker på et materiale som tilhører massekulturen mer enn litteraturen. Boka henvender seg også til et bredere publikum enn det den litteraturvitenskapelige monografien gjør, og den er skrevet i en personlig stil. Første del tar for seg de tradisjonelle pornografiske uttrykksformene – tekst, bilde, film, video – og ser på klassiske virkemidler som fortellerens funksjon, fortellingens temporale forhold og plott (som gjerne mangler), og naturligvis kjønn, begjær, onani, penger og makt. Dessuten gis et historisk overblikk. Pornografien er ifølge Ullén en type fiksjon som er så konkret at den snarere erstatter virkeligheten enn representerer den. Andre del overfører pornografidiskursen til andre konsumentarenaer i samfunnet, så som kjøpesenteret, reklamen og tv-serien, og den har dessuten et kapittel om pornofabrikken. I konklusjonen understreker Ullén at pornografien er tett sammenvevd med andre diskurser, og at den representerer en form for 'pornografisitet' som ikke uten videre kan skilles fra andre uttrykksformer i samfunnet.

Forskningsinteressen rundt pornografi og massekultur har også resultert i artikkelen «'A Tangled Web of Mind-Fuck': Andrea Dworkin and the Truth of Pornography» i tidsskriftet *Tulsa Studies in Women's Literature* (2015). Her tar Ullén utgangspunkt i Dworkins kritiske

holdning til pornografi, som hun stempler som kvinnefiendtlig, og det paradokset at hennes egne romaner er blitt beskyldt for å være pornografiske. Ullén hevder at et kjønnskritisk blikk på pornografien ikke fører noen vei, og at fenomenets kompleksitet krever en annerledes analyse. Gjennom nærlesinger av romanene *Ice and Fire* og *Mercy*, av hennes selvbiografiske tekster og offentlige utsagn, viser Ullén at dette paradokset nettopp er kjennetegnet på den kulturelle oppfatningen av den pornografiske fantasiens virkemåte. Om Dworkins antipornografiske synspunkter virker avleggs, er romanene hennes desto mer aktuelle, hevder Ullén.

I en artikkel om Roland Barthes' *Camera Lucida* (*Critical Quarterly*, 2015) kan Ullén bruke sine pornografikunnskaper til å drøfte forholdet mellom erotikk og pornografi, samt begrepet *punctum*. Tesen er for det første at distinksjonen er flytende fordi dens tekstbaserte grunnlag er underteoretisert, og for det andre at *punctum* i for stor grad har vært diskutert som et visuelt begrep og ikke et tekstbegrep. Ullén har redigert antologien *Våldsamma fantasier. Studier i fiktionsvåldets funksjon og attraksjon* (Kulturvetenskapliga skriftserien, Karlstad 2014). Her har han skrevet en introduksjon til temaet, et kapittel om teorier omkring fiksjonsvoldens mulige effekt på virkelig voldsutøvelse, samt et kapittel om såkalt snuff-film (som leker med illusjonen om at skuespilleren faktisk dør foran øynene på publikum).

Ulléns nyretoriske kompetanse kommer til uttrykk i tre ulike innsendte arbeider. Artikkelen «Kristusprincippet. Om litteraturtolkning och trons retorik» (*Samlaren*, 2014) er en omfattende drøfting av de bibelske fortellingene om Kristus, av den middelalderske tolkningsteorien Quadriga, av forholdet mellom tekst og historie, og av de retoriske og situasjonelle vilkårene for forståelse. Artikkelen «Politikern som politikerföraktare» (*Tidskrift för litteraturvetenskap*, 2009) er en diskusjon av Thomas Bodströms roman *Rymmaren*. «Den retoriska situationen» er et lærebokkapittel (*Retorisk kritik*, 2014) som bruker Jimmie Åkessons tale om Anders Behring Breiviks *Manifest 2083* som eksempel.

Ulléns forskningsplan har fire prosjekter: 1. en bok med tittelen *The Resistance to Pornography. Studies in the Rhetoric of Sexuality*. 2. *Paul de Man's Lectures on American Literature*. Artikler og en kritisk utgave. 3. *Unfinished Work: Rhetoric and the American Antebellum Literary System*. En videreføring av avhandlingen med nytt materiale om hvordan trosforestillinger fungerer i litterære tekster så vel som i litteraturhistorieskrivingen. 4. *Common-Sense Extremism: The Discursive Construction of Political Correctness in Sweden*. Til dette har han søkt prosjektmidler sammen med lingvisten Solveig Granath.

Ullén var leder for forskningsgruppen i kulturvitenskap (KuFo) ved Karlstad universitet 2009-2015. I denne perioden ekspanderte gruppen betraktelig og fikk også – etter hans søknad – status som et sterkt miljø og tilført betydelige midler. Ullén har også organisert flere internasjonale konferanser og bl.a. vært ansvarlig for det tverrfaglige fakultetsseminaret 2008-2011. Ekstern forskningsfinansiering har han søkt og mottatt for egne prosjekter fra en privat stiftelse og fra Vetenskapsrådet (en trykkestøtte og et treårig prosjektbidrag).

Ullén har undervist i engelsk, litteraturvitenskap og retorikk på flere nivåer ved universiteter og høyskoler i Sverige og Norge. Han har deltatt i forskerutdanningen og er p.t. hovedveileder for en kandidat. Han har tatt kurs i høgskolepedagogikk, kurs i veiledning av doktorgradsstudenter og et kurs i IT i undervisningen. Han har også tre publikasjoner med fagdidaktisk innhold. Ullén behersker engelsk og svensk, og leser også tysk og fransk.

Ulléns utadrette virksomhet er ganske stor. Han har elleve titler på listen over essay og debattartikler i aviser; han har deltatt i tre paneldebatter (en ble vist på SVT 24); han har holdt fem populærvitenskapelige forelesninger og holdt åtte innbudte gjesteforelesninger (Kina, Uppsala, Karlstad, Stockholm og Gävle); han har dessuten vært med i 27 medieinnslag (tv, radio, aviser).

Jobst Welge

Hidden Natures. Early Modern Subjects and Authorities er Welges PhD-avhandling fra Stanford, 2001 (350 s.). Den plasserer seg innenfor renessanseforskningen (*early modern literature*) og tematiserer den aktuelle forskningstradisjonens fokus på innadvendthet (*inwardness*) hos forfatterne Petrarka, Luther, Montaigne og Milton. Nærmere bestemt handler det om forholdet mellom subjektivitet og autoritet, og om hvordan forfattere innenfor den kristne og etiske litteraturen etablerer sine forfattersubjekter i forhandling med autoritative diskurser som teologi, vitenskap, litteratur og politikk. Diskusjonen av de nevnte forfatterne tar for seg deres forståelse og behov av innadvendthet for der å kunne skape et frirom og en avstand til ytre autoriteter. Dette perspektivet er viktig ikke minst fordi det førmoderne mennesket har en særlig utfordring i å skape et selv, en subjektivitet og en forfatterautoritet i møte med dikotomier som ytre og indre, privat og offentlig, religiøst og sekulært. Studien spenner over et tidsrom på tre hundre år og har også ambisjoner om å belyse den historiske endringen, som ifølge Welge utvikler *inwardness* fra å være et etisk og åndelig konsept i den tidlige renessansen til å bli en strategisk og teatralisk trope i den sene.

Et arbeid som trekker veksler på denne studien og setter den inn i en videre sammenheng, er artikkelen «Far from the Crowd: Individuation and Society in (Early) Modern Literature and Philosophy» (i antologien *Crowds*, Stanford, 2006). Welge tar for seg spenningen mellom individet og massen slik den blir tematisert hos renessanseforfatterne Petrarka og Montaigne, hos romantikerne Rousseau og Goethe, samt hos tidlige modernister som Baudelaire, Benjamin, Rilke, Nietzsche og Mann.

Welges andre monografi, *Genealogical Fictions: Cultural Periphery and Historical Change in the Modern Novel* (Johns Hopkins UP, 2014, 248 s.), er hans habilitasjon fra Freie Universität, Berlin 2009. Boka handler om dekadente familiefortellinger i ulike geografiske, historiske og kulturelle kontekster, fra Storbritannia (Maria Edgeworth og Walter Scott) til Italia (Giovanni Verga, Federico De Roberto), Spania (Emilia Pardo Bazán), Portugal (Eça de Queirós) og Latin-Amerika (Machado de Assis, José Lins do Rego). (Avhandlingen, som boka bygger på, har også med Strindbergs *I havsbandet*.) Med hovedvekt på naturalistiske romaner fra 1880-90-tallet søker Welge å kretse inn noen felles trekk i litterære familiefortellinger som samtidig speiler samfunnets og nasjonens historie. Tesen er at den private historien (genealogisk dekadanse, familierivalisering, generasjonsmotsetninger) samsvarer med øyeblikk i nasjonens historie. Genealogi blir definert som ikke bare et tema eller motiv, men en dypstruktur i det nittende århundres roman, som dessuten finner gjenklang i det tjuende århundres litteratur. Avslutningen («Epilogue») fremhever Giuseppe Tomasi di Lampedusas roman *Leoparden* (1958) som en slags bro mellom de analyserte tekstene fra det nittende århundre og den moderne tid. Dessuten ønsker Welge å underbygge sine lesninger ved avslutningsvis å inkludere tre romaner fra 1980-tallet, nemlig *Saul before Samuel* (1980) av Claude Simon, *Farce of the damned* (1985) av António Lobo Antunes og *Extinction* (1986) av Thomas Bernhard. Poenget er at i motsetning til hva som er tilfelle med det nittende århundres romaner, som beskriver hvordan familier og samfunnsformasjoner går under, vil

virkningene av dem i det tjuende århundres romaner fortsatt eksistere, i form av traumatisk minne og overdreven oppfatthet av fortiden.

Litteraturhistoriske problemstillinger er tema også i artikkelen «The Problem of Particularity in Literary History» (i *Literary History in Portuguese*, 2014), som på grunnlag av primært portugisiskspråklig litteratur drøfter teoretiske aspekter ved sjangeren litteraturhistorie. Forholdet mellom det partikulære (fragmentet) og det universelle (syntesen) har fulgt litteraturhistorien siden romantikken, påpeker Welge, og er ikke blitt mindre aktuelt med den postmoderne kritikken av de store narrative. Utfordringen er fortsatt å konstruere «a coherent fragment». En nærmere belysning av den postmoderne romanen gir Welge i artikkelen «Reality, Fiction, and the Limits of Postmodernity in the Contemporary Novel: The Case of Bernardo Carvalho» (i antologien *Einheitsdenken. Figuren von Ganzheit, Präsenz und Transzendenz nach der Postmoderne*, 2015). Paradokset han fremhever, er at Carvalho nekter å slutte seg til en postmoderne estetikk, men samtidig langt på vei praktiserer en sådan i sine romaner. Welge tolker romanenes metafiktive trekk som et uttrykk for virkelighetspåberopelse, deres mystifikasjoner som et innslag av det reelle i form av traumatisk minne, og deres dokumentariske elementer som et krav på nærvær til forskjell fra representasjon. Slik blir vendingen mot det reelle ført på den postmoderne estetikks premisser.

Artikkelen «Instant and Identity in the Narrative Poetics of André Gide» (antologien *Time and Temporality in European Modernism and the Avantgarde*, 2016) søker å karakterisere Gides prosatekster i lys av modernismen og dens fremstilling av tid. Utviklingen går, ifølge Welge, fra en beskrivelse av stasisliknende tilstander, over fortellinger med innslag av retrospeksjon, frem til romanen *Les Faux-Monnayeurs* (1925), som har en mer åpen og flytende struktur, og som på denne måten lar identitet assosieres med levd erfaring og Henri Bergsons idé om durativ tid. Artikkelen «Desire, Deceit, and Defeat in the Work of Roberto Arlt» (i antologien *Mimesis, Desire, and the Novel. René Girard and Literary Criticism*, 2015) er en analyse av den argentinske forfatteren Roberto Arlts romaner, som ifølge Welge egner seg til en belysning ut fra Girards idé om at romanfigurers identitet blir skapt ved hjelp av litterære modeller. Artikkelen «Unfähigkeit. Die Figur des Angestellten als schwacher Held im Roman der Moderne (Italo Svevo und Cyro dos Anjos)» (tidsskriftet *arcadia*, 2013) er en lesning av romanene *Una Vita* (1982) og *O amanuense Belmiro* (1989) av de brasilianske forfatterne Svevo og dos Anjos. Welge tolker dem i lys av modernismens frekvente fremstillinger av den mannlige kontoristen.

Artikkelen «Apocalipsis y contingencia. Roberto Bolaño y los fines de la novela» (i antologien *Roberto Bolaño. Violencia, escritura, vida*, 2015) tar for seg Bolaños roman *2666* (2004) og tolker dens apokalyptiske tema ved hjelp av begrepet «sideshadowing». I artikkelen «Introspeção e Deslocamento em *Angústia*» (i tidsskriftet *Floema*, 2015) tolker han romanen *Angústia* (1963) av den brasilianske forfatteren Graciliano Ramos i lys av Dostojevski og eksistensialismen.

I Welges forskningsplan inngår to bokprosjekter. Det første, som allerede foreligger i utkast, er en bok om romanens historie: *Novel Worlds: Theory, History, and Geography of the Modern Novel. An Introduction*. Det andre har tittelen *Amazonian Imaginations: Nature, Culture, and the Affects of Modernity*. Dette er en transkulturell studie av regnskogens mange litterære representasjoner fra tidlige reiseskildringer til dagens økokritiske dokumentar- og fiksjonslitteratur. Et tredje prosjekt er i startfasen og har tittelen *Dreams and Doubles. The Boundaries of Realism and the International Fantastic*.

Welge har lite administrativ erfaring, men har vært «co-director» (2013-2015) for programmet «Kulturelle Grudlagen Europas» ved Universitetet i Konstanz, som innebærer kursadministrasjon, personaladministrasjon og internasjonale kontakter. Han har skaffet noen midler til konferanser og egen forskning. Welge har tysk som morsmål og oppgir at han behersker engelsk, svensk, italiensk, spansk, portugisisk og fransk flytende.

Welge har bred veilednings- og undervisningserfaring fra universiteter i Tyskland og USA. Som del av sin doktorgradsutdanning ved Stanford har han kurs i høgskolepedagogikk. Han har også publisert en artikkel om hvordan undervise i Petrarka (2014) og har utviklet undervisningsmateriell på internettplattformen ILIAS. Han er p.t. hovedveileder for to doktorgradsstudenter og en som arbeider mot en habilitasjon.

Welge har relativt liten populærvitenskapelig aktivitet og samfunnskontakt å vise til. Han har samarbeidet med Holtzbrinck Publishers/Event Organization for å ansette en treårig gjesteprofessor. Han har holdt fem foredrag for offentligheten og skrevet to avisartikler.

Trondheim, Bergen, Kristiansand
3. november 2016

Knut Ove Eliassen

Christine Hamm

Unni Langås

Unni Langås

Del 4. Sammenlikning og rangering

De seks søkerne som komiteen har pekt ut til tetgruppen, er alle svært godt kvalifisert til stillingen som professor i litteraturvitenskap, og det er ikke lett å rangere dem. Dette skyldes bl.a. at de har sin kompetanse på ulike fagområder, og at forskningsinnsatsen dermed kan være vanskelig å sammenlikne. Jeg har valgt å fremheve sterke og svake sider ved søkerne på de tre viktigste bedømmingskriteriene, nemlig vitenskapelig kvalitet, pedagogisk erfaring og forskningsledelse.

Utlysningen presiserer at stillingen er særskilt innrettet på «litteraturvetenskaplig teori och litteraturhistoria». Søkeren må vise til empirisk og teoretisk dybde og bredde, evne til problematisering og fornyelse av forskningstradisjoner, evne til å omsette teoretiske perspektiver i analyser, samt å formidle forskningen til studenter og doktorander. Utlysningen krever erfaring på grunn-, avansert og forskerutdanningsnivå, og søkerne bør vise hvordan forskningen inngår i undervisningen. Stillingen krever også at den som tilsettes, skal ta ansvar for forskningsledelse og aktivt bidra til ekstern finansiering. Erfaring med dette vil derfor vektlegges.

Helena Bodin har en stor forskningsproduksjon med sentrum i bysantinske studier. Arbeidene er preget av solide kunnskaper, og hun setter forbindelsen mellom svensk litteratur og Bysants inn i nye perspektiver. Hun er teoretisk skolert og innreflekterer dette i sine analyser, men vekten i forskningsinteressen ligger primært på komparasjon og litteraturhistorie. Bodin har redigert en engelskspråklig antologi og skrevet noen artikler på engelsk, men de fleste arbeidene er på svensk. Selv om den bysantinske kulturinnflytelsen på ingen måte er et snevert forskningsfelt, kunne man likevel ønske at Bodin hadde andre forskningsområder å vise til. Helena Bodin har kurs i universitetslærerutdanning og forskerveiledning, og hun har lang erfaring som lærer, primært i lærerutdanning og på grunn- og mellomnivå, men også noe på master- og doktorgradsnivå. Hun har vært hoved- og biveileder for tre doktorgradskandidater, men ingen som ennå er ferdig, og opponent i én disputas. Ledererfaring har hun fra stillingen som studierektor for lærerutdanningen ved SU. Hun har innhentet ekstern finansiering, og har samarbeidet om antologier og arrangementer, men har ikke ledet større forskningsprosjekter.

Anna Cullhed har sin primære forskerkompetanse på europeisk 1700-talls litteratur. På dette feltet har hun levert bidrag av høy vitenskapelig kvalitet, preget av grundige analyser og sammenlikninger. Både studien av skolepoetikken og studien av Lidner har vide intensjoner og bidrar på hvert sitt vis til å belyse et bredt spekter av tidligromantiske estetiske temaer. Den påbegynte Medea-studien understreker at Cullheds perspektiv er tverrnasjonalt og tverrestetisk, og hennes mange publikasjoner viser at nedslagsfeltet hennes er internasjonalt. Innenfor sitt felt, 1700-tallet, er Cullhed både genreteoretisk og litteraturhistorisk svært kompetent, men forskningen hennes strekker seg foreløpig i liten grad ut over denne epoken. Anna Cullhed har kurs i universitetspedagogikk, forskerveiledning og div. andre kurs i pedagogiske emner. Hun har lang erfaring som lærer på alle nivåer og har utviklet en rekke kurs, og hun har planlagt og deltatt i tverrfaglige doktorandkurs ved Uppsala og Lunds universitet. Hun har vært bi- eller hovedveileder for seks kandidater, hvorav alle er antatt, og har således god erfaring med forskerutdanning. Anna Cullhed har mottatt betydelige midler til

sitt Medea-prosjekt, som i noen grad også inkluderer andre forskere (workshop, antologi), og hun har også ledererfaring som emneansvarlig og konferansearrangør.

Thomas Götselius har skrevet en prisbelønnet doktoravhandling, som omhandler boktrykkerkunstens og alfabetiseringens betydning for litteraturen, og som kombinerer litteraturvitenskapelig renessanseforskning, medievitenskap og bok- og lesehistorie. Arbeidet inneholder både detaljerte nærlesninger og syntetiserende perspektiver og er et særdeles fint eksempel på hvordan et Foucault-inspirert perspektiv åpner for en ny forståelse av epokens skriftproduksjon. Hans andre monografi flytter fokus til 1700-tallet og Swedenborgs drømmebok, som diskuteres i lys av århundrets diskursive orden. Götselius viser historisk bredde gjennom artikler om antikken og det nittende århundre, til dels også samtidslitteratur, og han publiserer på engelsk, tysk og svensk. Götselius har sendt inn vitenskapelige arbeider av høy kvalitet, og han har stor empirisk og teoretisk bredde og dybde. Han er engasjert, problematiserende og bringer gjennomgående nye, originale perspektiver inn på sitt materiale. Götselius har kurs i universitetspedagogikk og veiledning, og han har undervist og veiledet på alle nivåer. Han veileder p.t. tre doktorander, men ingen av dem har disputert. Han har vært opposent i disputaser er nå studierektor for forskerutdanningen. Han har fått ekstern finansiering til egen forskning, men har ikke ledet større forskningsprosjekter.

Daniel Sävborg har sin kompetanse innenfor nordisk middelalderlitteratur og har skrevet to solide monografier om edda- og sagadiktningen. Han har dessuten en stor produksjon av vitenskapelige artikler i anerkjente, internasjonale tidsskrifter. Sävborgs arbeider har et omfattende materiale og byr på grundige analyser med problematiserende tilnærming til forskningstradisjonen. Innenfor sitt felt er han en anerkjent bidragsyter som skaper faglig debatt om sine synspunkter. Han er filologisk skarpt skolert, og det er også denne filologiske teoriretningen han plasserer seg innenfor. Dette har mye med forskningsfeltet som sådan å gjøre, men er også et problem. Forskningen er preget av mye dialog med andre forskere på feltet, og mindre med temaer og perspektiver basert på teoretisk inspirerte problemstillinger. Jeg tolker utlysningen slik at instituttet ønsker seg en professor med bred kompetanse i generell litteraturteori og ikke bare filologi, og derfor vil Sävborg ikke nå opp, til tross for hans store kapasitet på feltet norrøn litteratur. Sävborg utmerker seg imidlertid med sin administrative erfaring og sine lederegenskaper, og han har solide meritter som universitetslærer og veileder på alle nivåer å vise til.

Magnus Ullén har en spenstig forskningsprofil, idet hans arbeider strekker seg fra avhandling og flere andre arbeider om Nathaniel Hawthorne til studier i samtidens populærkultur. Avhandlingen er tydelig inspirert av den nyretoriske impulsen i litteraturvitenskapen, og Ullén gir en fruktbar lesning med dette som utgangspunkt. Den retoriske kompetansen gjør seg også gjeldende i analyser av andre tekster enn de litterære klassikerne, så som politiske taler og romaner. Ulléns styrke er den teoretisk aktualiserende tolkningen av helt ulikt tekstmateriale, og han markerer seg som en svært kompetent kulturforsker. Porteføljen av skjønnlitterære tekster han har arbeidet med, er imidlertid ikke særlig omfattende. Ut over Hawthornes forfatterskap dreier det seg om et fåtall bøker, som dessuten vekker interesse mer ut fra sin politiske eller populære provokasjon enn ut fra estetiske kvaliteter. Ullén har bred undervisnings- og veiledererfaring på alle nivåer, og han veileder p.t. to doktorander, men ingen har disputert. Ullén har solid administrativ erfaring og har innhentet ekstern finansiering til egen forskning, men har ikke ledet større forskningsprosjekter.

Jobst Welge profilerer seg som en svært kompetent litteraturforsker med omfattende produksjon og stor historisk, geografisk og språklig bredde. Hans arbeider er i hovedsak drevet av teoretisk og tematisk aktualitet og har høy vitenskapelig kvalitet, selv om resultatene av og til kan synes foregripet av problemstillingen. Noen av arbeidene hans må sies å være mer kanonbekreftende enn kanonutfordrende, men perspektivet er da også ofte primært komparativt. Forskningsplanene er ambisiøse, og særlig det planlagte prosjektet om Amazonaslitteratur virker nyskapende. Også bokprosjektet om den moderne romanens teori og historie ser lovende ut selv om prosjektskissen knapt nevner en kvinnelig forfatter. Welge er en forsker med stor kapasitet og markant syntetiserende evne, og han publiserer bredt internasjonalt og på flere språk. Undervisningserfaringen er solid og dekker alle nivåer. Han har holdt kurs på forskerutdanningsnivå både i USA og Tyskland og veileder p.t. to kandidater på PhD-nivå og én på habilitasjonsnivå, men kan ikke vise til ferdig uteksaminerte doktorander. Han har liten erfaring i administrasjon og forskningsledelse, men har fått en del finansiering til egen forskning.

Oppsummering

De forskningsmessig tre sterkeste er etter mitt syn Götselius, Welge og Cullhed. Når jeg stiller Götselius på topp, er det fordi han favner over et stort historisk materiale, evner å kombinere nærlesning og syntese, og har en gjennomgående teoretisk problematiserende og original tilnærming til sitt stoff. Welge kommer som nummer to på grunn av sin omfattende produksjon og vide kunnskaper, men skårer ikke like høyt på nyskaping, og han har liten ledererfaring. Cullhed er svært kompetent innenfor sitt felt og inkluderer doktorander i sin forskning, men hun skårer ikke like høyt på bredde som de to første.

Av de øvrige stiller jeg Ullén foran Bodin og Sävborg. Disse tre har ulike begrensninger i sin profil. Ullén har god teoretisk, men mindre litterær bredde. Bodin har stor produksjon, men mindre tematisk bredde. Sävborg har stor empirisk bredde og dybde innenfor sin epoke, men mindre teoretisk og litteraturhistorisk bredde.

Ut fra disse vurderingene rangerer jeg søkerne i følgende rekkefølge:

1. Thomas Götselius
2. Jobst Welge
3. Anna Cullhed
4. Magnus Ullén
5. Helena Bodin
6. Daniel Sävborg

Kristiansand, 3. november 2016

Unni Langås

Rangeringen av tetgruppen

Tetgruppen består av seks veldig sterke søkere. Alle demonstrerer at de pedagogisk sett er velkvalifiserte for den utlyste stillingen, og at de har en betydelig vitenskapelig produksjon bak seg. Samtidig er søkerne også svært forskjellige i sine nedslagsfelt, og i sine teoretiske ambisjoner.

Helena Bodin bidrar vesentlig til utvidelsen av den vestlig-orienterte litteraturvitenskapelige profilen i Skandinavia. Hennes lesninger av særlig svensk litteratur i lys av østkirkens tradisjoner er nyskapende, fordi de får frem ofte oversette aspekter ved de enkelte verkene. Bodin er teoretisk velkolert, men det spørs om man kan hevde at hun fornyer den teoretiske fagtradisjonen på samme måte som hun fornyer perspektivet som denne tradisjonen er preget av. Den ekstremt spissede kompetansen på bysantinismen er hennes styrke, men samtidig også hennes svakeste side: Hun har ikke vitenskapelige artikler om helt andre emner. At kompetansen hennes er etterspurt, vitner likevel en rekke populærvitenskapelige oppdrag om.

Anna Cullheds avhandling er ambisiøs og forener gode kunnskaper om poetikkhistorien med et kritisk blikk på de spenningene som oppstår mellom forståelsen av poesien som sjanger og poetikkens krav om systematisk orden. Cullheds avhandling er preget av et skarpt blikk på så vel litteratur og teoritekster. Lidner-monografien fremstår som et verk som likeledes er drevet frem av en vilje til både å forstå enkeltfenomenene, såvel som de store litteraturhistoriske og litteraturteoretiske narrative. Cullhed har også startet på et nytt, spennende tverrestetisk forskningsprosjekt om Medea. Det viser at hun er villig til både å jobbe videre med 1700-tallet og å fornye perspektivene på dette materialet.

Thomas Götselius utmerker seg særlig med en meget original avhandling som forener gode kunnskaper om litteraturhistorie, så vel som bok- og lesehistorie, med teoretisk skolert og reflektert argumentasjon. Han er også en god nærleser av litterære tekster. Han viser fortrolighet med publikasjoner innenfor et bredt geografisk og historisk spenn, selv om hans hovedinteresse ligger på svensk tidlig moderne litteratur. En styrke er at han har gode kunnskaper om en rekke svært ulike teksttyper og sjangrer. Til tross for at han ikke har vidtrekkende erfaring som forskningsleder, ser han likevel ut til å kunne inspirere andre til spennende forskningsprosjekter. Han har også verdifull erfaring som litteraturkritiker.

Daniel Sävborgs vitenskapelige produksjon er utelukkende viet fagfeltet norrøn filologi. Han demonstrerer svært gode filologiske kunnskaper og litteraturhistorisk oversikt, og han har

fornytt fagtradisjonen knyttet til tekstene han undersøker. Samtidig er det påfallende at han åpenbart mangler viljen til å gå i dialog med nyere litteraturteoretiske retninger. Hans vitenskapssyn er uttalt positivistisk, og dette impliserer at for eksempel hans avhandling om kjærlighet i sagalitteraturen på én måte virker utdatert. Sävborgs styrke ligger i hans suverene administrative erfaring, samt hans dokumenterte evner som forskningsleder og formidler.

Magnus Ulléns forskning imponerer først og fremst fordi den gaper over så ulike tematikker som pornografi, nyretorikk og Hawthornes tekster. Mens tekstene om Hawthorne befester Ulléns posisjon som god leser av litteratur og gir innsikt i hans retoriske og litteraturteoretiske skolerthet, viser studiene i pornografi og diskusjonen av Dworkins tekster at han kan nytte sin kompetanse på en måte som absolutt fornyer faget. Selv om hans litteraturhistoriske kompetanse ser ut til å være noe begrenset, fremstår Ullén som en innfallsrik og engasjerende forsker, som også har klart å etablere oppegående forskningsmiljøer. Samfunnsrelevansen til hans forskning er helt klart til stede, noe som de mange populærvitenskapelige oppdragene han har gjennomført, vitner om.

Jobst Welge har en imponerende vitenskapelig produksjon som viser fortrolighet med tekster fra så vel førmoderne, tidlig moderne og moderne tid. Hans språkkunnskaper tillater ham å velge sitt materiale fra stor geografisk bredde, og han demonstrerer også svært gode kunnskaper på det teoretiske feltet. Mens kunnskapen om og anvendelsen av nyere litteraturteori plasserer hans tekster til en hver tid på den mest aktuelle forskningsfronten, kan det imidlertid spørres om hans egen produksjon i seg selv er å betrakte som metodisk og teoretisk nyvinnende. Funnene i hans forskning virker en smule forutsigbart, og valget av forfatterne han studerer, kan ofte sies å være kanonbekreftende, slik det er tilfellet for hans doktoravhandling. Den planlagte studien om romansjangerens historie, inneholder foreløpig ingen kvinnelige forfatternavn. Welge scorer nokså lavt på forskningsledelse og formidling, og han dokumenterer ikke administrativ erfaring.

Kriteriet «vitenskapelig skikkelighet», som ikke minst innebærer teoretisk skolering og fornyelse av det teoretiske fagfeltet, det vil si originalitet og refleksjon over metode, skal vektlegges mest under rangeringen av kandidatene. Da blir rekkefølgen slik:

- 1) Thomas Götselius
- 2) Anna Cullhed
- 3) Magnus Ullén
- 4) Helena Bodin

- 5) Jobst Welge
- 6) Daniel Sävborg

Det må sies at Götselius klart fortjener første plassen, mens det er vanskeligere å skille Cullhed, Ullén og Bodin fra hverandre. Alle tre har klare teoretiske ambisjoner og makter til dels å endre fagtradisjonens perspektiver, om enn på svært ulike felt. Alle tre vil helt sikkert kunne virke inspirerende på studenter og kollegaer ved Stockholms Universitet. Welge og Sävborg må rangeres noe lavere enn de andre fire, fordi de på visse punkter bør utsettes for en smule kritikk: Jobst Welges svakhet ligger i hans litt for forutsigelige lesninger, mens Sävborgs klare avvisning av nyere litteraturteori likeledes kan skade blikket hans for materialet han arbeider med.

Askøy, 6. november 2016,

Christine Hamm

ENDELIG VURDERING

Utlysningen understreker at søkerne i særlig grad vil bli vurdert ut fra deres vitenskapelige og pedagogiske kvalifikasjoner «med særskild vikt vid vetenskaplig skicklighet». Videre har jeg notert meg utlysningens beskrivelse av de faglige aktiviteter som tilligger professoratet, som utover forskningsaktivitet innebærer å kunne undervise i «litteraturvetenskaplig teori och litteraturhistoria». Endelig ble følgende kriterier fremhevet i den første eposten komiteen mottok: vitenskapelig kvalitet, omfang og bredde; pedagogisk erfaring og kompetanse; internasjonal rekkevidde; samarbeid; forskningsfinansiering og -ledelse; formidling og samfunnskontakt. Vurdert på basis av disse kriteriene faller etter mitt skjønn de seks søkerne komiteen har funnet særskilt kvalifiserte, i tre *grupper* (i fallende orden); a) Thomas Götselius og Jobst Welge, b) Helena Bodin, Anna Cullhed og Magnus Ullén, og c) Daniel Sävborg.

Blant disse seks fremstår Thomas Thomas Götselius og Jobst Welge i en klasse for seg med henblikk på bredde og teoretisk skolering, og ingen av de andre søkerne går foran dem med henblikk på kvalitet og originalitet. De dekker flere litteraturhistoriske felt og har et langt bredere historisk og geografisk spenn i det fremsendte materialet enn de øvrige søkerne. De har for øvrig begge ett faglig tyngdepunkt i europeisk renessanseforskning (Montaigne, Rabelais, Luther m. fl). Götselius har utover dette god kompetanse innenfor svensk litteraturhistorie fra reformasjonen til våre dager, mens Welges kunnskaper om italiensk, fransk og latin-amerikansk litteratur viser hans bakgrunn i romanistikken. Litteraturhistorisk dekker Götselius et lengre tidsspenn (fra romersk diktning til samtidslitteratur) enn Welge, mens Welge geografisk dekker bredere. Gitt hans akademiske løpebane utenfor Sverige, har Welges publikasjoner helt åpenbart hatt et større internasjonalt nedslagsfelt; omvendt er han uten Götselius' kompetanse på og store fortrolighet med svensk litteratur (her må også Götselius' bakgrunn som litteraturanmelder nevnes).

Teoretisk skiller Götselius og Welge seg positivt ut blant søkerne ved at de ikke bare er bredere orientert, både litteraturhistorisk og i forhold til aktuelle faglige diskusjoner, de er også godt idéhistorisk skolerte, og bredden i deres teoretiske referanser gir et klart inntrykk av at de er litteraturteoretisk og filosofisk bedre skolerte enn de andre søkerne. Det gjelder for begge at lesningene deres har klare teoretiske og ofte også metodologiske agendaer, og de evner på et klart vis å håndtere og kommunisere sofistikerte og tidvis ganske så abstrakte problemstillinger. På dette punktet er det imidlertid også en viss forskjell på de to søkerne. Götselius utmerker seg ved å ha et særlig talent til på et selvstendig, produktivt, stimulerende og ofte også overraskende vis å artikulere litterære problemstillinger ved hjelp av innsikter og analytiske grep hentet inn fra felter utenfor litteraturvitenskapen. Klare eksempler på dette er hans bruk av Foucault, medieteorier og bokhistorie. Dette gir en metodologisk originalitet til Götselius' arbeid (for eksempel hans bruk av studier i håndskriftens historie for å belyse diktningens særlige skjønnlitterære og estetiske

særdrag); tross Welges mange kvaliteter, er denne selvstendigheten ikke like påtagelig hos ham, idet problemstillingene er mer gjenkjennelige fra fagtradisjonen.

Om disse to skal sammenlignes ut fra pedagogisk erfaring og kompetanse; samarbeid; forskningsfinansiering og -ledelse; formidling og samfunnskontakt, bør det fremføres at Götselius faktisk har publisert i et internasjonalt pedagogisk tidsskrift, og at han åpenbart også har større fortrolighet med det svenske universitet enn Welge. Det kan forøvrig pekes på at han også stiller foran Welge med henblikk på formidling og samfunnskontakt ut fra hans bakgrunn i journalistikk, publikasjonsvirksomhet, som antologiredaktør mm. Konklusjonen er at jeg blant de seks søkerne vil sette Thomas Götselius som nummer én og Jobst Welge som nummer to.

Det er også høy kvalitet på den neste gruppen, Helena Bodin, Anna Cullhed og Magnus Ullén, men de innsendte arbeidene mangler den historiske, geografiske og ikke minst teoretiske spennvidden til Götselius og Welge. Helena Bodin kjenner den bysantiske litterære og estetiske tradisjonen, men har først og fremst svært solide kunnskaper om resepsjonen av denne, frem for alt i Sverige. Hun fremstår dessuten som en svært kompetent fortolker av svensk lyrikk, i første rekke Hjalmar Gullberg og Gunnar Ekløf, samtidig skal det fremheves at hun også har arbeidet med så vel idéhistoriske som tverr-estetiske problematikker. Anna Cullheds forskning er primært konsentrert om 1700-tallets svenske og europeiske diktning og idéhistorie. Gjennom sin avhandling har hun tilegnet seg en betydelig kompetanse innenfor estetikk- og poetikkhistorien, og genresystemets historiske transformasjoner. Hennes ferdigheter begrenser seg imidlertid ikke til idéhistorien siden hun gjennom sine analyser av litterære tekster fra forskjellige litterære genre, i første rekke hennes imponerende arbeid om Bertil Lidner, viser seg lydhør overfor så vel lyrikk som dramatik og epikkens særpreg. Cullheds interesse favner imidlertid også de mindre genrene, og ikke minst opera og melodrama. Gjennomgående er hennes perspektiv 1700-tallsforskerens, og Cullhed håndterer med stor sikkerhet opplysningstidens komplekse idékamper. Magnus Ullén skiller seg fra de to andre ved at hans to hovedarbeider, avhandlingen om allegorien hos Hawthorne og den frittstående pornografistudien, hører hjemme i to distinkt forskjellige fagfelt. Ulléns arbeid om Hawthorne er en svært grundig og ytterst kvalifisert forfatterskapsstudie som vitner om stor fortrolighet om den amerikanske litteraturvitenskapelige tradisjonen fra før nykritikken og frem til dekonstruksjonen. Arbeidet er både språklig og teoretisk sofistikert og evner også å plassere Hawthorne inn i en større europeisk fortolkningstradisjon som strekker seg over romantikken og tilbake til middelalderens allegorese. I pornografistudien, som ligger tettere på kulturstudier enn litteraturvitenskap, leveres en opplysende analyse av det tyvende århundrets pornografiske genrer (og kulturelle former) med hovedvekt på dens visuelle uttrykk.

Alle disse tre søkerne har distinkte hovedområder for sin forskning, Bodin Bysants og den bysantinske tradisjonen i (primært) Sverige, Cullhed 1700-tallets litteratur, kunst og estetikk, og

Ullén Hawthorne og pornografiens kulturelle uttrykk. Til tross for at hennes litteraturhistoriske interesse strekker seg tilbake til senantikken, må Bodin sies å ha den smaleste litteraturhistoriske kompetansen av de tre idet forskningen hennes nesten utelukkende kretser rundt bysantinismen i Vesten etter 1900. Cullhed holder seg riktignok for det meste til 1700-tallet, skjønt vel å merke det «lange 1700-tallet», i den forstand at hun trekker perspektivene ned i 1600-tallets klassisisme og ut i 1800-tallets romantikk. Videre må det fremheves at hun har et godt grep om estetikk- og idéhistorien i en avgjørende periode for konstitueringen av den moderne rasjonalitetens former og uttrykk. Ullén har et solid grep om to områder: Hans studie av Hawthorne er teoretisk sofistisert og viser at han uten vansker håndterer abstrakte og komplekse resonnementer, og i sine lesninger av pornografiens kulturelle uttrykk fremviser han en betydelig affinitet til visual studies. Hans nyretoriske impulser vitner endelig om en evne til å omsette teoretiske ferdigheter i samtidsanalyse. De er alle tre erfarne undervisere; deres øvrige kvalifikasjoner skiller dem ikke fra hverandre i substansiell grad. Ut fra utlysningens krav om brede ferdigheter i litteraturvitenskapelig teori og historie, gjør Bodins relativt snevre forskning henne til den minst egnede av de tre. Cullheds og Ulléns forskningsprofiler er relativt forskjellige. Selv om Ullén i mine øyne fremstår som sterkere enn Cullhed litteraturteoretisk, svarer Cullheds materiale i større grad til utlysningens krav om bred litteraturhistorisk viten; slik anser jeg hennes forskningsperspektiver på den europeiske tradisjonen, brede genrekompetanse og estetikk- og poetikkhistoriske viten som utslagsgivende i siste instans. Følgelig rangeres disse tre slik: Anna Cullhed, Magnus Ullén og Helena Bodin.

Daniel Sävborg er en svært erfaren og internasjonalt anerkjent forsker. Hans forskningsfelt er norrøn filologi, og de vurderte arbeidene viser at han er en ubestridelig autoritet både på den norrøne litteraturen og på forskningstradisjonen. Han argumenterer grundig og klart, har gode formidlingsevner og fremstår som en svært solid klassisk filolog. Han har lang erfaring med undervisning, forskningsledelse og administrasjon, og synes å være en betydelig fagprofil. At jeg har satt ham i en egen gruppe og rangerer ham sist i feltet, skyldes at utlysningen entydig etterspør litteraturhistoriske og teoretiske ferdigheter. Ettersom Sävborgs publikasjoner begrenser seg til norrøn filologi, er hans dokumentert bredde i forhold til det første punktet, klart begrenset. Hva det andre punktet (teori) angår, er hans posisjon åpent anti-teoretisk, eller, som han selv uttrykker det, «positivistisk». Hans vitenskapelige «skicklighet» kvalifiserer ham uten tvil til et professorat; på dette punktet hører han til blant de beste i denne gruppen, men det fremsendte materialet dokumenterer ikke sterk faglig kompetanse i «litteraturvetenskaplig teori och litteraturhistoria».

Dette gir den følgende, endelige rangeringen på de seks utvalgte: 1) Thomas Götselius, 2) Jobst Welge, 3) Anna Cullhed, 4) Magnus Ullén, 5) Helena Bodin, 6) Daniel Sävborg.